

Qui el coneix de prop assegura que viu penjat del telèfon mòbil. Afirmen que José Luis Rodríguez Zapatero és, en realitat, un aparell de telèfon adherit a una persona. Tot ho consulta –i tot ho ordena– a través del mòbil. Per això, perquè no podia ser de cap altra manera, la nit de les eleccions espanyoles del 2008 i l'endemà mateix, Zapatero no va estar-se de trucar i d'enviar missatges a tort i a dret.

“No podíem guanyar sense millorar el resultat a Madrid i València, oi?”, ironitzava amb alguns. “Heu vist com hem quedat a Catalunya i a Andalusia?”, es vantava davant uns altres. Zapatero, a qui només sis escons van separar de la majoria absoluta, era l'ésser més orgullós del planeta: havia revalidat el càrrec de president espanyol sense que el PSOE avançara posicions als dos principals graners de vots del PP, el País Valencià i Madrid. Fins i tot n'hi va perdre: gairebé dos punts percentuals a les comarques valencianes, i cinc a Madrid. Paral·lelament, els socialistes pràcticament calcaven el resultat del 2004 a Andalusia i creixien d'un 6% a Catalunya.

Zapatero havia insistit a tothom que l'escollia que era factible de continuar a la Moncloa sense pispar cap vot al PP allà on Francisco Camps i Esperanza Aguirre governen plàcidament. Fet i fet, el País Valencià i Madrid són territoris tan hostils per al PSOE que a Zapatero li fa mandra de mirar de seduir-hi nous electors. S'estima més d'optimitzar esforços allà on està convençut que els socialistes guanyen i perden eleccions, ço és, a Andalusia –que escull 61 escons– i a Catalunya –que en tria 47. En cercles reduïts, tampoc no s'està de repetir que no resulta productiu obtenir un escó més a Madrid –assigna 35 escons– o al País Valencià –33–, sinó que els socialistes han de centrar-se a mantenir la seua hegemonia històrica a Andalusia i a beneficiar-se de la imatge tan dolenta que els populars han conreat a Catalunya.

L'actitud del PP valencià, que fomenta bona part del seu èxit electoral en la contraposició amb el govern espanyol, que acusa de menystenir el País Valencià –i, fins i tot, de per-

L'amic invisible

Malgrat el compromís que va adquirir amb Jorge Alarte a l'11è congrés del PSPV-PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero no es prodiga gaire pel País Valencià. Als darrers dos anys, amb prou feines si hi ha estat vuit hores. El 23 de maig podria visitar Elx.

seguir-lo–, és un altre motiu que fa desistir Zapatero. Troba que no hi ha cap pont que salve la distància que el separa de Camps, i remet a l'ús absolutament partidista de Canal 9 –i de Telemadrid, també–, quan vol fer veure que es tracta de lluitar contra un mur. Amb tot, les trobades bilaterals de Zapatero amb el president valencià a la Moncloa han estat força més disteses que no suggeriria la guerra freda que mantenen de fa anys.

Distància i incomprensió. Zapatero mai no ha entès el PSPV-PSOE que tant s'ha interessat a explorar José Blanco, el seu número dos a la direcció federal del partit. Abans com a secretari d'organització i ara com a vice-secretari general, però, *Pepiño* tampoc no se n'ha sortit: l'any 2000, va voler persuadir Joaquim Puig –alcalde de Morella i diputat a les Corts– perquè esdevinguera secretari general per comptes de Joan Ignasi Pla; en canvi, el 2008, a l'11è congrés nacional, va fer mans i mànigues perquè Puig no resultara escollit nou líder de la federació socialista valenciana. De fet, pocs minuts després de perdre de vint vots davant Jorge Alarte, Puig va haver de patir la reprimenda pública de José Blanco: “S'han acabat les bromes i els experiments, Ximo”, li va etzibar davant més d'un miler de delegats. L'“experiment”, segons Blanco, era la fusió *in extremis* de les candidatures de Puig i de Francesc Romeu a la secretaria general, una maniobra diametralment oposada a la que havien cercat el vice-secretari general del PSOE i la secretària d'orga-

nització, Leire Pajín, que anhelaven una llista unitària encapçalada per Alarte que evitara un congrés al 50%, com finalment va passar.

D'una altra banda, la manca de *feeling* amb Pla venia d'antic. Com a diputat al Congrés espanyol que fou, Zapatero i Blanco mai no hi van simpatitzar especialment. Cal recordar que l'any 2000 Pla féu costat a la molt minoritària candidatura de Rosa Díez a la secretaria general del PSOE, al decisiu congrés federal que encimbellà el lleonès. L'endemà de ser escollit Zapatero, en una xerrada informal amb alguns membres de la delegació valenciana desplaçats al Palau de Congressos de Madrid, Blanco, ja investit com a nou home fort de l'executiva, va deixar ben clar que no confiava en Pla i que calia buscar una altra cara. L'oposició del lermisme, que donava suport a Pla en la croada contra el ciscarisme, va recomanar a Blanco de no endinsar-s'hi més. Al remat, Pla va estar-se set anys al càrrec: la vesprada del 18 d'octubre del 2007 dimitia per un presumpte tracte de favor de part d'un constructor amic.

“Molt bona idea”. Fou aleshores que Zapatero va observar la possibilitat d'acostar posicions amb els socialistes valencians. Tres mesos després d'haver destituït com a ministre d'Administracions Públiques Jordi Sevilla –company a la Nova Via que el dugué a la secretaria general del partit–, Zapatero considerava una “molt bona idea” que aquest redreçara el rumb cap al País Valencià. Els rumors so-

José Luis Rodríguez Zapatero i Jorge Alarte, secretari general del PSPV-PSOE, en una convenció territorial del PSOE a Madrid.

bre un possible desembarcament de Sevilla a la direcció del PSPV-PSOE eren constants, i de fet tenien una base sòlida, atès que aquest era el desig del president espanyol.

Al moment de la veritat, però, l'ex-ministre va topar amb la indefinició de Pajín –tot i que encara no era la secretària d'organització federal, la seua opinió era molt valorada a les comarques alacantines–, amb la perseverança d'Alarte –que de seguida de la desfeta electoral del maig del 2007 havia anunciat que hi aspiraria– i amb el desig indissimulat de Puig de presentar-se també a la secretaria general. Tot plegat, i el fet que el congrés extraordinari que demanava Sevilla no arribara mai –una comissió gestora regí el partit durant vora un any, fins a l'11è congrés nacional–, va fer que aquest darrer llançara la tovallola. Una tovallola que duia marcades les empremtes de Zapatero mateix. D'aleshores ençà, el seu compromís amb el socialisme valencià no ha fet sinó minvar encara més, com ho

demonstra el paupèrrim bagatge de visites que acumula. Des que el 28 de setembre del 2008 va acudir a la investidura d'Alarte com a nou secretari general del PSPV-PSOE, Zapatero tan sols s'hi ha estat vuit hores, al País Valencià. Vuit hores de les vora 14.000 que han transcorregut.

La paella que no arriba. A l'11è congrés del PSPV, i amb la mateixa solemnitat que tres anys abans havia assegurat que aprovaria l'Estatut que emanara del Parlament català, Zapatero va garantir que menjaria una paella amb la nova executiva nacional, absolutament renovada. Era la seua manera de demostrar un suport ferm a Alarte, l'home que Blanco i Pajín havien enlairat a la secretaria general. El missatge en qüestió també va entendre's com l'inici d'una relació més intensa entre la federació valenciana i la direcció federal. Per bé que Zapatero va reconèixer públicament que superar en vots el PP al País Valencià encara quedava lluny, la sensació era

que aquell matí es començava a fer camí. Tots els assistents al conclave van deduir de les seues paraules una implicació molt més gran amb el PSPV-PSOE.

Per als socialistes valencians, però, el balanç és decebedor. Després d'aquell dia, Zapatero tan sols ha fet tres incursions més en territori valencià. Una d'obligada, una amb motiu d'un altre acte de partit i una tercera a causa de la presidència europea de la Unió Europea.

La primera visita va ser possible gràcies a la presència del primer ministre noruec, Jens Stoltenberg, a l'Alfàs del Pi. Aquest municipi turístic de la Marina Baixa va celebrar el 18 de maig del 2009 el Dia de Noruega, país de procedència d'una important colònia de veïns. Rodríguez Zapatero va desplaçar-se en helicòpter des d'Albacete, on acabava de fer un míting de la precampanya europea, i va estar-s'hi poc més de tres hores, temps suficient per a assistir a una part de la festa i entrevistar-se durant

EFE

PSPV

Les dues úniques visites de Zapatero al País Valencià aquesta legislatura, més enllà dels actes de partit, han estat el Dia de Noruega a l'Alfàs del Pi –hi va acudir el primer ministre noruec, Jens Stoltenberg– i el cinquè Congrés de Dones Espanyoles i Africanes, on va haver de suportar una reprimenda de Rita Barberà per no haver-hi convidat Francisco Camps.

tres quarts amb el seu homòleg escandinau a la casa de la cultura alfàsina.

La segona incursió de Zapatero en terres valencianes fou només cinc dies després, el 23 de maig, en aquest cas per la celebració del míting central socialista del PSPV-PSOE al pavelló de la Font de Sant Lluís de València. A la cita també hi va assistir el primer ministre portuguès, José Sócrates. En canvi, l'acte principal d'Alacant no va comptar amb la participació de Zapatero, sinó que el convidat estrella hi va ser Felipe González.

La tercera –i fins ara, darrera– visita fugaç del president espanyol al País Valencià en aquest seu segon mandat va tenir per escenari Fira València. Fou el proppassat 28 de març, al cinquè Congrés de Dones Espanyoles i

Africanes per un Món Millor. El pas de Zapatero per la cimera va limitar-se a una hora i mitja, i no va ser exempt de polèmica. L'alcaldesa de València va recriminar-li en públic que no haguera convidat a l'acte el president de la Generalitat Valenciana.

És justament aquest aspecte, aquest rebuig que sent en terres valencianes de part de les autoritats –i de bona part dels electors–, que ha generat un teló d'acer entre Zapatero i els valencians. La insistència dels socialistes valencians a l'hora de reivindicar les inversions del govern estatal –“és el president que més diners ens ha donat mai”, repeteixen– manca de consistència per culpa de la nul·la venda que de tot plegat hi fa Zapatero. Val a dir que el president espanyol tampoc no

va visitar la 33a edició de la Copa de l'Amèrica, esdevinguda a València el febrer passat: el màxim càrrec institucional estatal present a les regates va ser el secretari d'esports, Jaime Lisavetzky, una personalitat política de rang molt inferior i que difícilment pot visualitzar de manera clara la inversió esmerçada pel govern espanyol. Mentrestant, al PSPV-PSOE esperen com un manà la inauguració de la gran velocitat amb Madrid, prevista per a la fi d'enguany, un moment en què sí que podran presumir de president.

El desemparament que reconeixen *sotto voce* alguns dirigents del PSPV s'agreuja quan continuen comparant la preocupació de Zapatero amb Andalusia –Sevilla acollia un consell de ministres, el 19 de març passat– i amb Catalunya –va reunir-se amb el president Montilla al palau de Pedralbes, el 22 del mateix mes–, amb la poca estima que sembla sentir envers el País Valencià. El president espanyol, per exemple, encara no ha fet cap referència a la implicació de la cúpula del PP valencià i de la Generalitat de Camps al *cas Gürtel*.

Els dies 22 i 23 de maig vinents, el PSOE celebra una convenció municipal a Elx, un feu socialista que corre el risc de caure en mans del PP, el 2011. Fa mesos que la presència de Zapatero en aquesta cita de caire estatal es considera segura, però l'anunci oficial encara no ha arribat. Entre Zapatero i el PSPV, hi predomina el recel mutu.

Victor Maceda

Cines Babel
Cines Albatros

CINES Babel
Vicente Sancho Tello, 10. · València

Soulkitchen

de **Fatih Akin**

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

